DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 6 juni 2002 *

I mål C-80/00,

angående en begäran enligt protokollet av den 3 juni 1971 om domstolens tolkning av konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, från Bundesgerichtshof (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Italian Leather SpA

och

WECO Polstermöbel GmbH & Co.,

angående tolkningen av avdelning III, med rubriken "Erkännande och verkställighet", i ovannämnda konvention av den 27 september 1968 (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde (EGT L 304, s. 1 och, i dess ändrade lydelse, s. 77; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 14), enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Greklands tillträde (EGT L 388, s. 1;

* Rättegångsspråk: tyska.

svensk utgåva, C 15, 1997, s. 26) och enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde (EGT L 285, s. 1; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 43),

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (referent) och C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Italian Leather SpA, genom J. Kummer, Rechtsanwalt,

— WECO Polstermöbel GmbH & Co., genom J. Schütze, Rechtsanwalt,

— Tysklands regering, genom R. Wagner, i egenskap av ombud,

— Greklands regering, genom S. Chala och K. Grigoriou, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom professor U. Leanza, i egenskap av ombud, biträdd av O. Fiumara, avvocato dello Stato,

— Förenade kungarikets regering, genom G. Amodeo, i egenskap av ombud, biträdd av A. Layton, QC,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom J.L. Iglesias Buhigues, i egenskap av ombud, biträdd av B. Wägenbaur, Rechtsanwalt,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 22 november 2001 av: Italian Leather SpA, företrätt av J. Kummer, Greklands regering, företrädd av K. Grigoriou, Förenade kungarikets regering, företrädd av A. Layton, och kommissionen, företrädd av A.-M. Rouchaud, i egenskap av ombud, biträdd av B. Wägenbaur,

och efter att den 21 februari 2002 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Bundesgerichtshof har, genom beslut av den 10 februari 2000 som inkom till domstolen den 7 mars samma år, i enlighet med protokollet av den 3 juni 1971 om domstolens tolkning av konventionen av den 27 september 1968 om domstols

behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, ställt tre frågor om tolkningen av avdelning III, med rubriken "Erkännande och verkställighet", i denna konvention (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde (EGT L 304, s. 1 och, i dess ändrade lydelse, s. 77; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 14), enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Greklands tillträde (EGT L 388, s. 1; svensk utgåva, C 15, 1997, s. 26) och enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde (EGT L 285, s. 1, svensk utgåva, C 15 1997, s. 43), (nedan kallad Brysselkonventionen).

2 Dessa frågor har uppkommit i en tvist mellan det enligt italiensk rätt bildade bolaget Leather SpA (nedan kallat Italian Leather), Bironto (Italien), och det enligt tysk rätt bildade bolaget WECO Polstermöbel GmbH & Co. (nedan kallat WECO), Leimbach (Tyskland), angående villkoren för att använda ett varumärke inom ramen för ett ensamåterförsäljaravtal avseende stoppade möbler med läderklädsel.

Tillämpliga bestämmelser

Brysselkonventionen

3 Enligt artikel 1 första stycket i Brysselkonventionen är konventionen tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om.

4 I artikel 24 i Brysselkonventionen föreskrivs följande:

"Interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, som kan vidtas enligt lagen i en konventionsstat, får begäras hos domstolarna i den staten, även om domstol i en annan konventionsstat är behörig att pröva målet i sak enligt denna konvention."

5 I avdelning III i Brysselkonventionen fastställs de bestämmelser enligt vilka avgöranden som har meddelats av domstolar i en konventionsstat skall erkännas och verkställas i de andra konventionsstaterna.

6 I artikel 25 i Brysselkonventionen föreskrivs följande:

"I denna konvention förstås med dom varje avgörande som har meddelats av domstol i en konventionsstat oavsett dess rubricering, såsom dom, beslut eller förordnande om verkställighet, liksom domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader."

7 I artikel 26 första stycket i Brysselkonventionen föreskrivs följande:

"En dom som har meddelats i en konventionsstat skall erkännas i de andra konventionsstaterna utan att något särskilt förfarande behöver anlitas."

8 I artikel 27 i Brysselkonventionen föreskrivs följande:

"En dom skall inte erkännas

...

3. om domen är oförenlig med en dom som har meddelats i en tvist mellan samma parter i den stat där domen görs gällande,

..."

9 I artikel 31 första stycket i Brysselkonventionen föreskrivs följande:

"En dom som har meddelats i en konventionsstat och som är verkställbar i den staten skall verkställas i en annan konventionsstat sedan domen, på ansökan av part, har förklarats vara verkställbar där."

10 I artikel 34 första stycket i Brysselkonventionen föreskrivs följande:

"Den domstol som prövar ansökningen skall avgöra frågan snarast; i detta skede av förfarandet skall motparten inte ges tillfälle att yttra sig över ansökan."

Den tyska lagstiftningen

11 Enligt Bundesgerichtshof följer det av 935 § i den tyska Zivilprozessordnung (den tyska civilprocesslagen, nedan kallad ZPO) att en interimistisk åtgärd kan beslutas när det kan antas att en parts åtnjutande av en rättighet kan omöjliggöras eller väsentligt försvåras genom att rådande förhållanden förändras. Under sådana förhållanden skall den domstol vid vilken talan väckts i huvudsak säkerställa rådande förhållanden.

12 Bundesgerichtshof har vidare uttalat att enligt 940 § ZPO kan den domstol vid vilken talan har väckts, även interimistiskt, reglera ett rättsförhållande, om detta kan antas vara nödvändigt för att hindra väsentlig skada, hotande fara eller av andra skäl.

13 Avgöranden av tyska domstolar som innebär förbudsföreläggande kan, enligt 890 § första stycket ZPO, förenas med vite eller, för det fall att vitet inte kan drivas in, fängelsestraff.

Tvisten i målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

14 Italian Leather är ett bolag som saluför stoppade möbler med läderklädsel under beteckningen LongLife. Bolaget WECO säljer möbler av samma slag.

15 År 1996 beviljade Italian Leather, i enlighet med ett "exklusivavtal", WECO rätten att under fem år saluföra Italian Leathers varor inom ett begränsat geografiskt område. Detta avtal innehöll bland annat följande klausuler:

"2) Köparen får endast använda varumärket LongLife vid marknadsföring av varor som är försedda med LongLife-läder.

...

4) Köparen har inte rätt att använda varumärket LongLife i sin egen reklam utan att ha skriftligt tillstånd från leverantören."

16 Parterna har avtalat att domstolarna i Bari (Italien) skall vara behöriga domstolar i tvister som grundas på nämnda avtal.

17 År 1998 hävdade WECO att Italian Leather inte hade uppfyllt sina skyldigheter enligt avtalet. WECO meddelade att det följaktligen inte godtog någon gemensam marknadsföring vid kommande mässor, utan att det i stället skulle presentera sitt eget varumärke WECO.

18 Italian Leather ansökte vid Landgericht Koblenz (Tyskland), domstolen i den ort där WECO har sitt säte, om att detta bolag interimistiskt skulle förbjudas att saluföra läderprodukter, som uppges vara lätta att underhålla, under varumärket naturia longlife by Maurizio Danieli.

19 Landgericht Koblenz, vid vilken talan hade väckts med stöd av artikel 24 i Brysselkonventionen, ogillade denna talan genom dom av den 17 november 1998 med motiveringen att det saknades "grund för att meddela ett interimistiskt beslut".

20 Enligt nämnda domstol skulle ett bifall av Italian Leathers ansökan ha inneburit att WECO förpliktades att fullgöra avtalet. Italian Leather hade emellertid inte bevisat att det förelåg någon risk för irreparabel skada eller slutgiltig rättsförlust, vilket enligt tysk rätt utgör villkor som måste vara uppfyllda för att den begärda åtgärden skall kunna meddelas. WECO hade dessutom redan vidtagit konkreta åtgärder för att göra reklam för och marknadsföra dess läderprodukter från andra leverantörer. Med hänsyn härtill skulle även detta bolag ha orsakats betydande skada om den begärda åtgärden hade meddelats.

21 Italian Leather hade gett in en ansökan om interimistiska åtgärder till domstolen i Bari några dagar innan Landgericht Koblenz avkunnade sin dom av den 17 november 1998. Domstolen i Bari gjorde i sitt beslut av den 28 december 1998 en annan bedömning av villkoret om skyndsamhet. Nämnda domstol fastslog härvid att "faran i dröjsmål (behovet av skyndsamhet) grundas på kärandens ekonomiska förlust och den juridiska 'död' som möjligen kan bli följden därav, vilken inte kan åtgärdas med hjälp av skadestånd".

22 Domstolen i Bari förbjöd WECO att använda ordet "LongLife" vid saluföring av sina läderprodukter inom inredningsområdet i vissa medlemsstater, däribland Tyskland.

23 Efter ansökan av Italian Leather meddelade Landgericht Koblenz beslut av den 18 januari 1999 (nedan kallat beslutet om erkännande), som innebar dels att beslutet av domstolen i Bari skulle verkställas, dels att sistnämnda beslut skulle förenas med ett vite med stöd av 890 § första stycket ZPO.

24 Efter överklagande av WECO ändrade den behöriga Oberlandesgericht beslutet om erkännande och fastslog att det beslut som meddelats av domstolen i Bari var oförenligt, i den mening som avses i artikel 27.3 i Brysselkonventionen, med Landgericht Koblenz dom av den 17 november 1998, genom vilken Italian Leathers talan om att WECO skulle förbjudas att använda varumärket LongLife vid saluföring av dess läderprodukter hade ogillats.

25 Italian Leather överklagade Oberlandesgerichts avgörande till Bundesgerichtshof.

26 Bundesgerichtshof har uttryckt osäkerhet angående hur artikel 27.3 i Brysselkonventionen skall tolkas.

27 Frågan huruvida olika avgöranden är oförenliga har i domstolens rättspraxis, enligt Bundesgerichtshof, hittills endast rört situationer där det har funnits skillnader med avseende på materiell rätt. I det mål som är anhängigt vid nämnda domstol föreligger emellertid den särskilda omständigheten att olikheterna

mellan de två aktuella avgörandena om interimistiska åtgärder endast avser skillnader i fråga om processuella krav.

28 Om nämnda avgöranden är oförenliga bör domstolen i den stat där avgörandet görs gällande under alla omständigheter ha rätt att avstå från att tillämpa artikel 27.3 i Brysselkonventionen, om den anser att avvikelsen ur denna stats perspektiv inte är tillräckligt stor. Bestämmelsens syfte är nämligen endast att förhindra den störning av en konventionsstats samhällsordning som skulle kunna uppkomma om det var möjligt att åberopa två domar som strider mot varandra. Enligt Bundesgerichtshof skall frågan huruvida en sådan störning kan befaras uppkomma i ett bestämt fall endast bedömas ur verkställighetsstatens synpunkt.

29 För det fall att Bundesgerichtshof fastställer beslutet om erkännande önskar den också få klarhet i huruvida den kan, eller skall, förklara att det vite som Landgericht Koblenz förenade beslutet av domstolen i Bari med skall bestå, i enlighet med den tyska rätten, om sistnämnda beslut inte verkställs.

30 Bundesgerichtshof har erinrat om att Brysselkonventionen syftar till att främja erkännande av domar över gränserna och den tolkar artiklarna 31 första stycket och 34 första stycket i nämnda konvention på så sätt att i allmänhet skall domstolen i den stat där avgörandet görs gällande i möjligaste mån besluta om samma förmånliga förutsättningar för verkställighet av ett utländskt avgörande som av ett jämförbart avgörande av domstolarna i den stat där avgörandet görs gällande.

31 Bundesgerichtshof har i detta hänseende påpekat att det, enligt italiensk rätt, inte finns någon annan form för omedelbar tvångsverkställighet av förbudsföreläggande än den som avser betalning av skadestånd.

32 Mot bakgrund härav skulle en tillämpning av tvångsmedel enligt tysk rätt i syfte att omedelbart verkställa ett förbudsföreläggande som har meddelats av en italiensk domstol ha starkare verkningar än de som föreskrivs i ursprungsstaten Italiens rättsordning. Den nationella domstolen är tveksam till huruvida en sådan tillämpning är tillåten, eller rent av skall ske, enligt artiklarna 31 första stycket och 34 första stycket i Brysselkonventionen.

33 Bundesgerichtshof har följaktligen beslutat att förklara målet vilande och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Är avgöranden oförenliga i den mening som avses i artikel 27.3 i Brysselkonventionen, om de endast skiljer sig från varandra avseende förutsättningarna för när en bestämd självständig interimistisk åtgärd (i den mening som avses i artikel 24 i konventionen) kan beslutas?

2) Kan och skall en domstol i den stat där avgörandet görs gällande, som enligt artiklarna 34 första stycket och 31 första stycket i Brysselkonventionen förklarar ett utländskt avgörande genom vilken motparten förbjuds att handla på ett visst sätt vara verkställbart, samtidigt besluta om sådana åtgärder som enligt rättsordningen i den stat där avgörandet görs gällande är nödvändiga för att en domstols förbudsföreläggande skall kunna verkställas?

3) Om den andra frågan besvaras jakande: Skall sådana åtgärder som är nödvändiga för att ett förbudsföreläggande skall vara verkställbart i den stat där avgörandet görs gällande beslutas även om det i det avgörande som skall erkännas inte har förordnats om några jämförbara åtgärder enligt rättsordningen i ursprungsstaten, och när denna rättsordning över huvud taget inte innehåller några regler om omedelbar verkställbarhet av sådana förbudsförelägganden från domstol?"

Den första frågan

34 Den nationella domstolen har ställt sin första fråga för att få klarhet i, för det första, huruvida artikel 27.3 i Brysselkonventionen skall tolkas på så sätt att ett utländskt avgörande, i vilket det har beslutats om ett interimistiskt förbud för en motpart att handla på ett visst sätt, är oförenligt med ett avgörande, som har meddelats i ett interimistiskt förfarande mellan samma parter i den stat där det utländska avgörandet görs gällande, i vilket en sådan åtgärd inte har beviljats, även om avgörandenas respektive rättsverkningar beror på olikheter vad gäller de processuella villkor för att förbudet skall kunna verkställas som föreskrivs i nationell rätt i ursprungsstaten och i staten där avgörandet görs gällande. Om så är fallet önskar den nationella domstolen, för det andra, få klarhet i huruvida domstolen i den sistnämnda staten är skyldig att vägra erkänna det utländska avgörandet eller huruvida den enligt nämnda konvention endast får meddela en sådan vägran om den anser att samhällsordningen i den stat där avgörandet görs gällande faktiskt och i tillräckligt hög grad skulle störas av att det samtidigt fanns två avgöranden som strider mot varandra.

Parternas yttranden

35 Vad beträffar den första frågans första del har Förenade kungarikets regering i sitt skriftliga yttrande hävdat att begreppet oförenlighet medför att domstolen i den stat där avgörandet görs gällande måste göra vissa distinktioner, bland annat mellan villkoren för att bevilja en särskild typ av åtgärd och rättsverkningarna av ett avgörande genom vilket en sådan åtgärd beviljas eller vägras eller mellan de materiella och formella villkor som skall vara uppfyllda för att den åtgärd som det har ansökts om skall kunna beviljas.

36 När det gäller den första distinktionen har Förenade kungarikets regering påpekat att artikel 27.3 i Brysselkonventionen endast avser avgörandets rättsverkningar och inte villkoren för beviljande. Det kan emellertid visa sig vara nödvändigt att undersöka dessa villkor för att fastställa vilken rättslig betydelse som avgörandet i fråga har och, följaktligen, i vilken mån det är oförenligt med

ett annat avgörande. Så är särskilt fallet om den åtgärd som det har ansökts om inte beviljas. Enligt nämnda regering kan det då nämligen visa sig vara nödvändigt att man refererar till villkoren för beviljande för att avslagsbeslutets innehåll skall kunna förstås.

37 Såvitt avser den andra distinktion som nämns i punkt 35 i denna dom skulle domstolen vid bedömningen av de aktuella avgörandenas innehåll och rättsverkningar, enligt Förenade kungarikets regering, kunna pröva huruvida villkoren för att bevilja åtgärderna i fråga är materiella eller formella. Enligt denna regering gäller detta särskilt om domstolen i den stat där avgörandet görs gällande har att göra med ett beslut genom vilket en särskild åtgärd vägras, eftersom det i ett sådant fall inte finns någon "åtgärd" som skulle kunna analyseras som sådan.

38 Av detta drog Förenade kungarikets regering vid förhandlingen slutsatsen att i målet vid den nationella domstolen kunde de negativa rättsverkningarna av Landgericht Koblenz dom av den 17 november 1998 knappast anses vara oförenliga med de positiva rättsverkningarna av domstolen i Baris beslut av den 28 december 1998. Rättsverkningarna av de två domstolsavgörandena skulle endast kunna anses vara oförenliga om de kriterier som respektive domstol tillämpade och den bevisning som lades fram för dem var identiska.

Domstolens bedömning

39 Domstolen utgår inledningsvis från förutsättningen att Landgericht Koblenz — samtidigt som domstolen i Bari var den domstol som var behörig att avgöra målet i sak — genom sin dom av den 17 november 1998 inte överskred gränserna för sin behörighet enligt artikel 24 i konventionen, såsom dessa gränser har tolkats av domstolen (se dom av den 17 november 1998 i mål C-391/95, Van Uden, REG 1998, s. I-7091, punkterna 37—47, och av den 27 april 1999 i mål C-99/96, Mietz, REG 1999, s. I-2277, punkterna 42, 46 och 47).

40 Av domstolens rättspraxis framgår för det första att det, för att avgöra huruvida avgöranden skall anses vara oförenliga i den mening som avses i artikel 27.3 i konventionen, skall undersökas om de avgöranden som är i fråga har rättsföljder som utesluter varandra (dom av den 4 februari 1988 i mål 145/86, Hoffmann, REG 1988, s. 645, punkt 22).

41 Det saknar för det andra betydelse huruvida avgörandena i fråga har meddelats i interimistiska förfaranden eller i förfaranden som innebär prövning i sak. Artikel 27.3, som i likhet med artikel 25 i Brysselkonventionen avser "avgöranden" utan att det görs någon närmare precisering, har allmän giltighet. Avgörandena i de interimistiska förfarandena omfattas följaktligen av de regler som har fastslagits i nämnda konvention i fråga om oförenlighet, på samma sätt som de övriga avgöranden som avses i artikel 25.

42 Det är för det tredje också likgiltigt huruvida de regler som gäller för nationella interimistiska förfaranden kan variera mer mellan konventionsstaterna än de regler som gäller för förfaranden för prövning i sak.

43 För det första har konventionen nämligen inte som ändamål att harmonisera konventionsstaternas processuella regler, utan att fördela domstolarnas behörighet för att lösa privaträttsliga tvister i relationerna inom gemenskapen och att underlätta verkställandet av domstolsavgöranden (dom av den 15 maj 1990 i mål C-365/88, Hagen, REG 1990, s. I-1845, punkt 17, och av den 7 mars 1995 i mål C-68/93, Shevill m.fl., REG 1995, s. I-415, punkt 35).

44 Såsom följer av punkt 22 i domen i målet Hoffmann gäller, för det andra, att det är domstolsavgörandenas rättsverkningar som är bestämmande för huruvida avgörandena skall anses vara oförenliga. Frågan om oförenlighet rör inte villkoren för upptagande till sakprövning eller de processuella villkoren, som eventuellt kan variera mellan konventionsstaterna och som skall iakttas när nämnda avgöranden meddelas.

45 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar domstolen att sådana avgöranden i interimistiska förfaranden som de som är i fråga i målet vid den nationella domstolen är oförenliga.

46 Domstolen i Bari biföll nämligen den talan som Italian Leather hade väckt mot WECO, som syftade till att WECO skulle förbjudas att använda varumärket LongLife vid saluföring av dess läderprodukter, efter det att Landgericht Koblenz hade ogillat en identisk talan där käranden och svaranden var desamma som i förstnämnda talan.

47 Den första frågans första del skall följaktligen besvaras så att artikel 27.3 i Brysselkonventionen skall tolkas på så sätt att ett utländskt avgörande, i vilket det har beslutats om ett interimistiskt förbud för en motpart att handla på ett visst sätt, är oförenligt med ett avgörande, som har meddelats i ett interimistiskt förfarande mellan samma parter i den stat där det utländska avgörandet görs gällande, i vilket en sådan åtgärd inte har beviljats.

48 När det gäller den första frågans andra del, som avser följderna av att ett utländskt avgörande och ett avgörande som har meddelats av en domstol i den stat där det utländska avgörandet görs gällande är oförenliga med varandra, konstaterar domstolen för det första att det enligt Jenards rapport om Brysselkonventionen (EGT C 59, 1979, s. 1 och s. 45) är "ostridigt att en stats samhällsordning skulle störas om två motstridiga avgöranden kunde åberopas".

49 Därefter erinrar domstolen om att det i artikel 27.3 i Brysselkonventionen föreskrivs att ett avgörande inte skall erkännas om det är oförenligt med ett avgörande som har meddelats i en tvist mellan samma parter i den stat där avgörandet görs gällande.

50 Den grund för att vägra erkänna avgöranden som föreskrivs i artikel 27.3 i Brysselkonventionen är följaktligen tvingande, till skillnad från vad som följer av

artikel 28 andra stycket i konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, som ingicks i Lugano den 16 september 1988 (EGT L 319, s. 9), en bestämmelse enligt vilken erkännande av ett avgörande får vägras i de fall som avses i artikel 54b punkt 3 och artikel 57 punkt 4 i nämnda konvention.

51 Det skulle slutligen strida mot rättssäkerhetsprincipen, som i enlighet med vad domstolen vid flera tillfällen har fastslagit utgör ett av Brysselkonventionens syften (se dom av den 4 mars 1982 i mål 38/81, Effer, REG 1982, s. 825, punkt 6, av den 28 september 1999 i mål C-440/97, GIE Groupe Concorde m.fl., REG 1999, s. I-6307, punkt 23, och av den 19 februari 2002 i mål C-256/00, Besix, REG 2002, s. I-1699, punkt 24), att tolka artikel 27.3 på så sätt att den gör det möjligt för domstolen i den stat där avgörandet görs gällande att erkänna ett utländskt avgörande, när avgörandet är oförenligt med ett domstolsavgörande som har meddelats i denna konventionsstat.

52 Mot bakgrund av det ovan anförda skall den första frågans andra del besvaras så att domstolen i den stat där ett avgörande görs gällande är skyldig att vägra erkänna ett avgörande som har meddelats av en domstol i en annan konventionsstat, om den konstaterar att det utländska avgörandet är oförenligt med ett avgörande som har meddelats mellan samma parter av en domstol i den stat där det utländska avgörandet görs gällande.

Den andra och den tredje frågan

53 Med hänsyn till det svar som har getts på den första frågan saknas anledning att besvara den andra och den tredje frågan.

Rättegångskostnader

54 De kostnader som har förorsakats den brittiska, den grekiska, den italienska och den tyska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 10 februari 2000 har ställts av Bundesgerichtshof — följande dom:

1) **Artikel 27.3 i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nord-Irlands tillträde, enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken**

Greklands tillträde och enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde, skall tolkas på så sätt att ett utländskt avgörande, i vilket det har beslutats om ett interimistiskt förbud för en motpart att handla på ett visst sätt, är oförenligt med ett avgörande, som har meddelats i ett interimistiskt förfarande mellan samma parter i den stat där det utländska avgörandet görs gällande, i vilket en sådan åtgärd inte har beviljats.

2) Domstolen i den stat där ett avgörande görs gällande är skyldig att vägra erkänna ett avgörande som har meddelats av en domstol i en annan konventionsstat, om den konstaterar att det utländska avgörandet är oförenligt med ett avgörande som har meddelats mellan samma parter av en domstol i den stat där det utländska avgörandet görs gällande.

Jann Edward La Pergola

Wathelet Timmermans

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 juni 2002.

R. Grass P. Jann

Justitiesekreterare Ordförande på femte avdelningen